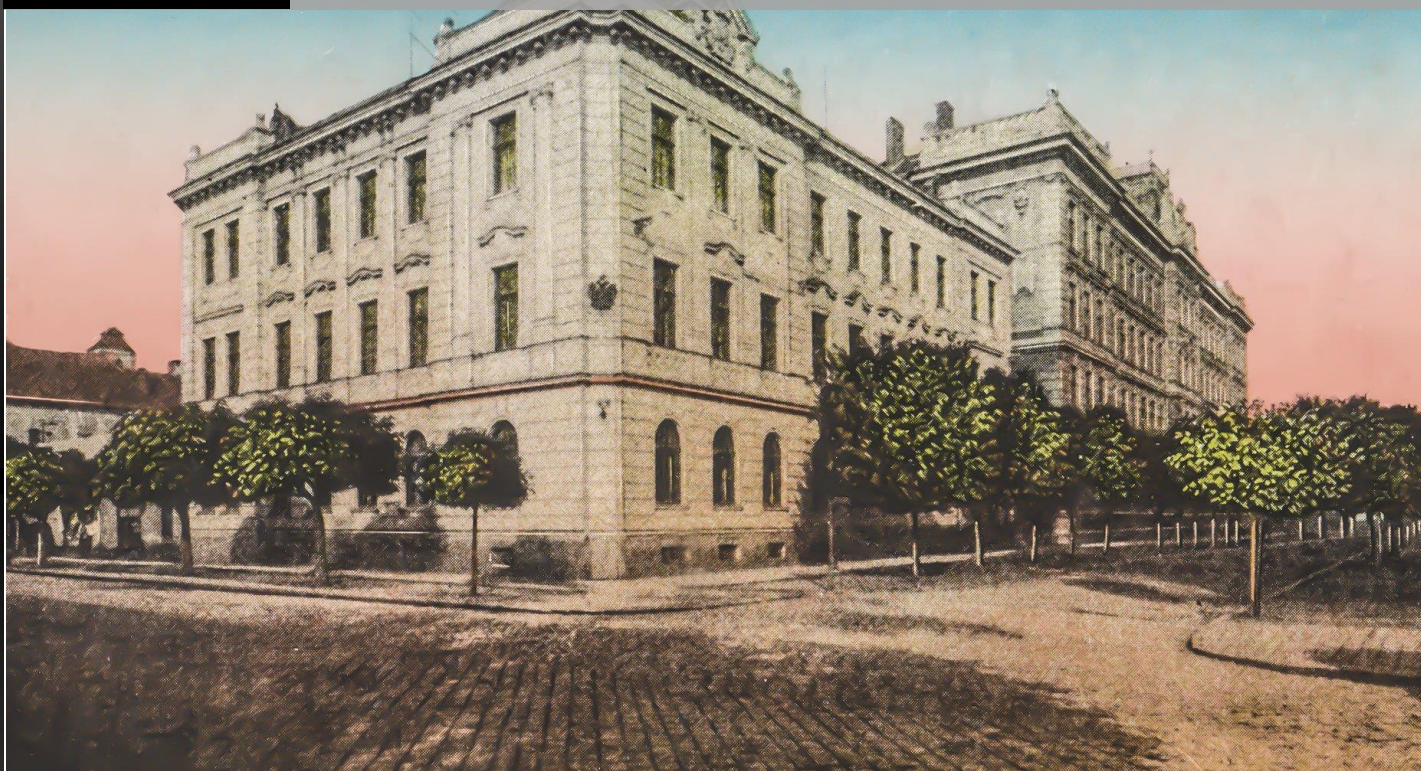

LEDEN
2019

WOLKROVINY

Prostějov. Kollárova Iřida.

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Republikové finále středních škol v basketbale	4
Povídka – Neznámý svět.....	5
Fejeton – Uzavírání známek	6
Téma čísla: Lyžařský kurz.....	7
Rozhovor s učitelem	9
Post scriptum.....	11
Rosettská deska	14
Ztracený	14
Lost.....	15
Verloren	16
Потерянный	17
Perdu.....	18

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u lednového čísla školního časopisu. V prvním novoročním vydání naše redakce připravila například rozhovor s členkou učitelského sboru Mgr. Lucií Pavlíkovou nebo naší bývalou studentkou Dominikou Křupkovou, která se nyní žije jako letuška.

Dále jsme pro vás zpracovali například článek o nedávném lyžařském kurzu prvních ročníků a kvint.

Doufám, že se vám nové číslo bude líbit.

Dominik Zajíček
šéfredaktor

Republikové finále středních škol v basketbale

Ve dnech 16. a 17. 1. se v Karlových Varech odehrálo republikové finále středních škol v basketbale, na kterém naše škola obhajovala loňské první místo.

Pod vedením učitelů Mgr. Tomáše Kolaříka a Mgr. Bronislava Klíče se podařilo basketbalistům z naší školy získat druhé místo.

Autor: Dominik Zajiček

Povídka – Neznámý svět

Proplížil jsem se kolem něj jako myška, ale klidně jsem mohl i dupat, protože nevypadal zrovna jako ostražitost sama. Ležel tam jak pytel brambor, nedejchal a mě popadlo morální dilema, jestli se ho náhodou nemám pokusit zachránit, ale vzhledem k tomu, že vypadal fakt úplně tuhej a že si mě sem nepovolali na první pomoc, ale spíš jako testovač skřipců a podobnejch hovězin, jsem se rozhodl zachovat status quo a ponechat ho svému gorilímu osudu. Prošel jsem kolem něj a vytáhl mu z kapsy klíč od sklepních dveří (což nebyla zrovna vyčerpávající záležitost). Pomalu jsem otevřel dveře a řekl jsem si, že pokud se odsud mám dostat, tak rozhodně neodejdu sám a pomyslel jsem u toho na Sarah, což ve mně vyvolalo nepříjemný pocit na hrudi, protože bez ní všechno ztraceno. Buď ji zachráním, nebo tu zemřu. Pomalu jsem se soustavně posunoval kupředu a dával bedlivý pozor, aby mě nikdo neslyšel. Z mého přímého směru mě vychýlilo až tichoucké sténání, které jako by mi někoho připomínalo a mně se vybavila ta nezaměnitelná vůně a hebkost dlouhých, uhlově černých vlasů, které má pouze jedna jediná osoba na celé této planetě.

„Sarah?“ zašeptal jsem a přiblížil se k ní tak něžně, jak jsem jen dovedl. Stála v předklonu a držela se za břicho, jakoby do něj dostala pěstí. Dostal jsem strach, že by ten přesun nemusela

zvládnout, a tak jsem ji uchopil do náručí a začal utíkat jak Bolt v Pekingu. Neustále jsem se ohlížel za sebe, když tu mě popadla jedna z mnoha místních goril za krk, smýkla se mnou a namáčkla mě zezadu na takovej podivnej panel, což bohatě stačí, abychom si vytvořili úsudek o inteligenci strážců, neboť v tu chvíli se rozeznělo zařízení na bázi alarmu a celé sídlo se i s duhou rázem propadlo do země. Jediným reliktem na toto bláznivé a nebezpečné období mi zůstala Sarah, což mi způsobilo (a dodnes působí) nesmírnou radost. Jo, a ještě jedna věc se změnila: od té doby se (když jdu po chodníku) obzvlášť pečlivě dívám, kam šlapu.

Autor: Martin Dobeš

Fejeton – Uzavírání známek

Když se blíží konec pololetí, jsou všichni učitelé strašně ohleduplní, všimli jste si toho? Napíšeme si test na toto téma, protože potřebujete pohnout s klasifikací. Zítra se bude zkoušet, musíš si dopsat test, abych tě mohl klasifikovat a tak dále, všichni to známe. Ale vždyť je to pro naše „dobro“, přece jenom jsou to naše známky (bez kterých bychom se sice obešli, ale to nikoho nezajímá).

Je to zvláštní náhoda, že v ten samý den píšeme tři testy a zrovna z těch předmětů, které mám nerozhodně. Člověk pak neví, co se má učit dřív, jestli dějepis, chemii nebo fyziku. A protože čas běží, tak za chvíli přijde ta chvíle, kdy člověk bude zoufale počítat, co mu stačí za známku, aby si to nepokazil ještě víc. Nemusím snad ani říkat, že pravděpodobnost, že budeme mít samé jedničky, je celkem malá, a tak z posledních sil bojujeme aspoň o vyznamenání.

Každý z učitelů se dívá na uzavírání známek jinak. Někteří si snad ani neuvědomují, že existuje nějaký konec klasifikace, a tak s vámi píše test skoro každou hodinu. Zajímalo by mě, jestli to někdy dospěje do fáze, kdy bude i systém Bakalářů přetížený. Ale říká se „Čím více, tím lépe“, tak proč si nezvyšovat šance, že mohu dostat ještě víc špatných známek, než je třeba.

Na druhou stranu jsou zde i skromnější varianty učitelů, kterým stačí minimum hodnocení. Komu by se přece chtělo opravovat 15 prací krát

třicet, když může zadat jenom dvě písemky za pololetí, jednou ústně vyzkoušet a tím klasifikaci uzavřít.

Jakmile jsou známky uzavřené, někdo by si mohl pomyslet, že nastane určité zvolnění. Ano, pokud za zvolnění považujete testy, které se už počítají do druhého pololetí. To je opravdu milé, že sotva si oddechneme, že hned potom, co jsme jakžtakž dožili to první, učitelé už začínají přemýšlet nad známkami na konec roku. Popravdě řečeno... já bych se místo toho už radši ladila na jarní prázdniny. Když času bude ještě dost. Bohužel celé druhé pololetí.

Autor: Laura Hanousková

Téma čísla: Lyžařský kurz

Všechno to začalo před školou v jednu hodinu odpoledne srazem všech prvků a kvintánů, když jsme čekali nastoupení s lyžemi, snowboardy, běžkami, nabalenými taškami a plní nadšení a očekávání.

Nastoupili jsme do autobusu a jeli do Ski parku Gruň do Beskyd do Starých Hamer. Jeli jsme asi dvě hodiny a po příjezdu jsme museli vyjít čtyři kilometry do kopce k samotné chatě. Sněhu bylo plno a my jsme byli natěšení ještě víc než předtím. Jakmile jsme se vybalili, tak nás čekaly instrukce k následujícím pěti dnům a přednáška o sjezdových lyžích.

Náš denní plán byl jasný. Budíček v sedm ráno, snídaně v osm, na svah jsme šli o půl desáté, na oběd ve dvanáct, potom byl polední klid a ve dvě jsme šli opět na sjezdovku. Poté večere, večerní program, který chystala každý den jiná třída, nebo učitelský sbor a v deset večer večerka.

Následující den jsme tedy šli na svah, kde jsme ukázali naše nejlepší výkony a podle toho jsme byli rozřazeni do 5 lyžařských družstev. Odpoledne už jsme všichni lyžovali a snowboardovali v našich družstvech a všichni jsme byli maximálně spokojení. Večer jsme měli přednášku o snowboardingu a potom jsme všichni zpívali s kytarou.

Úterý bylo za mě nejlepší, protože nás ještě nic nebolelo. Počasí bylo nejlepší, jaké mohlo být, svítilo sluníčko a nebyla zima, a tak jsme si

všichni bez jakýchkoliv zranění a vážnějších pádů bezstarostně jezdili po sjezdovce a užívali si těchto skvělých chvil.

Ve středu se už skoro všichni mohli vykašlat na nějaké vstávání v sedm a holky na malování se, aby u snídaně vypadaly aspoň trochu jako lidi. Hodně z nás bylo rádo, když se vyšouralo z postele kolem osmé a došlo na snídani. Dopolední program byl v režii sjezdového lyžování a snowboardingu. Odpoledne se 1., 4. skupina a snowboardisté vydali na běžkařský výlet. Díky sněhu, kterého jsme měli vážně dost, to všude vypadalo jako v pohádce, až na ty výstupy a sjezdy, při kterých jsme si všichni odnesli spousty modřin a naraženin. A 23 statečných se vydalo na

delší trasu. Nebudu lhát... většina toho dost litovala. Promrzli jsme až na kost, brodili se po stehna sněhem a protože některým čelní skupinka odjela, museli rozpočítávat na rozcestí, kam vůbec jet. Po příjezdu jsme si díky programu jedné ze tříd zazpívali karaoke a úplně unavení jsme šli spát. Ve čtvrtek se to akorát otočilo a na běžky šly odpoledne zbylé 3 skupiny. Poté, co ti, kteří předešlý den přijeli z delší trasy, celkem ostatní vystrašili, se na ni odhodlalo vyrazit pouze 9 jedinců, kterým se ale tato náročná vyjížďka vcelku líbila. Večer nás čekala diskotéka, kde jsme si všichni vyřvali hlasivky a skvěle zatrsali. Páteční dopoledne jsme strávili ještě na svahu, ale hned poté nás čekalo balení kufrů, uklízení a následné sejití zpět těch 4 kilometrů k autobusům. Ale to jsme ještě nečekali, že při cestě k parkovišti zapadnou auta s našimi kufry a lyžemi, takže jsme skoro 3 hodiny museli čekat v autobusech, než jsme vyjeli vstříc domovu. Všichni bez jídla, pití, unavení, ale přežili jsme to. Čekání a následnou cestu jsme si (aspoň tedy náš autobus) zkracovali

zpíváním všemožných písniček. Myslím, že mohu mluvit za všechny, tento lyžák jsme si neskutečně užili. Už teď, když na to vzpomínám, mi to chybí. Tolik smíchu a srandy jsem nezažila dlouho. Bylo to skvělé a příštím prvnákům přeji, aby si to užili aspoň zčásti tak jako my.

Autor: Klára Kvičalová, Andrea Vitásková

Rozhovor s učitelem

Pro toto číslo jsme pro vás připravili rozhovor s Mgr. Lucií Pavlíkovou, která na našem gymnáziu učí český a německý jazyk.

1) Jak dlouho na našem gymnáziu učíte?

Budou to již čtyři roky.

2) Odkud pocházíte?

Kousek od Přerova.

3) Jakou školu jste zvolila pro svá studia?

Vysokoškolská studia jsem trávila na Filosofické fakultě v Ostravě.

4) Kdo nebo co Vás přivedlo k profesi pedagoga?

Vzorem pro mě byla moje třídní učitelka na základní škole.

5) Máte někdy pocit, že jste zvolila špatnou profesi?

Zatím jsem nikdy takový pocit neměla. Ve svém srdci cítím, že to, co dělám, je naprosto správné a má to opravdu smysl. Vidím v tom totiž velký potenciál i pro mé studenty. Mohou se stále rozvíjet a já jim k tomu mohu pomoci - například tím, že jim předám něco ze sebe.

6) Učíte český a německý jazyk. Co Vás inspirovalo k této kombinaci?

K práci pedagoga mě přivedla má třídní učitelka, jak jsem již zmiňovala, která učila právě český jazyk. Už od páté třídy základní školy jsem tak nějak díky ní věděla, že bych chtěla studovat a později i vyučovat český jazyk. A co se týká německého jazyka, ten jsem se chtěla vždy naučit. Šla jsem tedy na vysokou školu s jasným cílem – naučit se německý jazyk.

7) Změnil se podle Vás od dob Vašich studií přístup studentů k učení či pedagogům?

Čím dál více pozoruji, že se studenti snaží všechnu práci zjednodušit a to hlavně za pomoci moderních technologií. Místo toho, aby si domácí úkol opsali z tabule do sešitu, vyfotí si ho na mobilní telefon. Když se na to ale podíváme z druhé strany,

může to být i určitý druh komplikace. V případě, kdy poslouchají u vypracovávání různých domácích úkolů hudbu, snižuje se jejich soustředěnost na domácí úkol. Někteří mají tendence poslouchat hudbu i v hodinách.

8) Jak se Vám spolupracuje se studenty?

Zatím si nemůžu stěžovat. Několik málo problémů se objevilo, ale musím zařukat, že se všechny povedlo rozumně a v klidu vyřešit.

9) Kdo nebo co se Vám jako první vybaví, když se řekne gymnázium Jiřího Wolкера?

Jednoznačně postava Jiřího Wolкера, po němž nese naše škola jméno. Dále úžasná atmosféra, skvělí kolegové a krásná historická budova.

10) Jak nejraději trávíte svůj volný čas?

Z důvodu stálého opravování testů nebo přípravy výuky moc volného času nemám. Když už si ale chvilku pro sebe najdu, ráda sportuji – dříve jsem závodně tančila, teď už se tanci věnuji jen rekreačně. K mým koníčkům patří také sledování různých filmů, vaření a následné ochutnávání.

11) „To, nebo to?“

- a) Film, nebo kniha?
Kniha.
- b) Černá, nebo bílá?
Bílá.
- c) Ovoce, nebo zelenina?
Ovoce.

- d) Sukně, nebo kalhoty?
Kalhoty.
- e) Hory, nebo moře?
Hory.
- f) Česká republika, nebo zahraničí?
Česká republika.
- g) Próza, nebo poezie?
Tak tady se jednoznačně rozhodnout nedokážu. Velmi záleží na autorovi a obsahu díla.

Autor: Denisa Jurdová, Adriana Kotulová

Post scriptum

Do prvního čísla nového roku jsme pro Vás vyzpovídaly bývalou studentku Dominiku Křupkovou, která i přes svůj nízký věk procestovala svět křížem krážem jako letuška. Už od svých osmnácti let žije mimo Českou republiku a angličtina se tak stala jejím druhým „mateřským“ jazykem.

1. Kdy jste na Gymnáziu Jiřího Wolkera studovala?

V září 2010 až květen 2014.

2. Pro jakou školu jste se rozhodla po maturitě?

Po maturitě jsem šla studovat University College Birmingham ve Velké

Británii, obor Sports Therapy. Je to obor podobný fyzioterapii.

3. Co Vás na GJW nejvíce bavilo? Na co ráda vzpomínáte?

Co se týká předmětů, tak angličtina a francouzština. Jinak mám krásné vzpomínky na každoroční majálesy i maturitní plesy.

4. Čím jste chtěla být v dětství? Kdy jste si uvědomila, čím se chcete živit? Ovlivnilo gymnázium nějakým způsobem Vaše rozhodnutí?

V dětství jsem chtěla být doktorkou, takže během studia gymnázia jsem se připravovala na

medicínu pomocí seminářů. Ve čtvrtém ročníku jsem si však uvědomila, že bych chtěla cestovat. Naučit se výborně anglicky a trochu si rozšířit obzory. Proto jsem se rozhodla pro univerzitu v Anglii. A pro obor, který se alespoň trochu přibližoval studiu medicíny.

5. Jak na to reagovala Vaše rodina?

Rodiče by samozřejmě preferovali, abych zůstala v České republice a šla zde na medicínu, ale i přesto mě tenkrát stoprocentně podpořili.

6. Musela jste pro svou kariéru něco obětovat? Překročit Vaše hranice? Nebo jste s ničím neměla problém?

Samozřejmě odejít z domu v osmnácti sama do cizí země je překročení svých hranic, ale ještě větší výzva byla studovat anatomii a

podobné předměty v anglickém jazyce. Ještě větším překročením hranic bylo po dvou letech studium ukončit a znovu se sama přestěhovat do Dubaje, kde momentálně pracuji jako letuška. V té době touha po cestování vyhrála nad studiem. Moje rodina mě stoprocentně podpořila. Mám velké štěstí. Nezanevřela jsem ovšem ani na studium a od září začínám dálkově studovat vysokou školu znovu.

7. Jak byste svou práci popsala jednou větou?

Zvládání jakékoliv situace v pětaticeti tisících stopách nad zemí.

8. Našla byste na ní nějaké negativa? Něco, co Vám vadí?

Být milá a usmívat se v jakoukoli denní i noční hodinu. Vždy se zachovat chladnou hlavu a zvládat všechny možné situace, které se na palubě

objeví. Také překračování časových pásem a neustálé změny času.

**9. Jakými jazyky se domluvíte?
Poradila byste studentům nějaký trik či způsob, jak jste se je učila vy?**

Díky práci mluvím anglicky více než česky. Na střední jsem se učila francouzsky, ale bohužel mluvím málo, takže jsem toho spoustu zapomněla. Teď zvládám jen základy. Momentálně se učím ve volném čase španělsky.

Na střední jsem se snažila dělat něco navíc, abych měla co nejlepší angličtinu. Poslouchat hudbu, překládat si písničky, dívat se na filmy

v angličtině, nebo dopisovat si s rodilým mluvčím. Avšak nejlepší a nejrychlejší způsob je mít s jazykem každodenní kontakt. Takže vycestovat ať už na prázdniny, výměnný pobyt, či studovat nebo pracovat v zahraničí. Hlavně mluvit, mluvit, mluvit...

10. Kam jste se už stihla podívat? Kde se Vám líbilo nejvíc?

Díky mojí práci jsem měla možnost navštívit nejružnější místa na světě, ale ještě hodně mi jich na mém seznamu chybí. Mezi mé oblíbené destinace patří třeba Mexiko, Kapské Město v Jihoafrické republice a Auckland na Novém Zélandu. V Asii pak Japonsko nebo Singapur.

11. Chtěla byste něco vzkázat našim čtenářům?

Učte se jazyky, cestujte, aby se vám otevřely nové možnosti, a uvědomili jste si, co vlastně chcete. A ať už chcete spíše studovat vysokou školu v České republice, nebo pracovat a cestovat po nějakou dobu, jděte si za tím.

Autor: Adriana Kotulová, Denisa Jurdová

Rosettská deska

Ztracený

Z události, která se nám před časem stala, se někteří z nás nevzpamatovali doteď. I pro mne je těžké na ni, byť jenom přestat myslet, a asi na ni nikdy nezapomenu. Pár týdnů po tom, co jsme všichni lépe či hůře ukončili náš třetí školní rok, rozhodl jsem se s pár přáteli vyjet a oslavit to na naší rodinné chatě. Všichni souhlasili.

Když jsme v pátek večer asi tak o půl osmé přijeli k lesu, od něhož naše místo bylo jen kousek vzdálené, všichni byli ve veselé náladě. Sluneční paprsky na nás příjemně svítily, jenom od obrovských smrků byl cítit jakýsi zlověstný chlad. Před chatou jsme si rozdělali oheň a sesedli si do kruhu. Nejraději bych svoje vyprávění tady ukončil a snažil se na následující události zapomenout, ale nejde to.

Bylo nás tam deset včetně mě. Zatím jsme se bavili tím, že jsme probírali naše plány na léto nebo něčí vztahy. To nám vydrželo asi tak tři hodiny. Slunce už zatím zapadlo a okolo nás se roztáhlo šero. Byli jsme už dost veselí, a tak jsme si asi ani nevšimli, kdy přesně jeden z nás, T****, odešel. Povídali jsme si dál a měli jsme za to, že šel třeba jenom dovnitř na záchod. Jenže ta chvíle byla delší a stále delší a nám to začalo být podezřelé. V chatě nikde nebyl. Přemýšleli jsme, jestli se nešel jenom projít. Zkoušeli jsme mu

volat. Ozývala se nám jenom hlasová schránka.

Od chaty vedly dvě cesty, jedna směrem do lesa a druhá k blízké vesnici. Já a pár přátel jsme se rozhodli jít tou první s tím, že zbytek naší skupiny tam zůstane, kdyby se T**** vrátil.

Cesta byla dost klikatá a ne moc dobře udržovaná. Naše nohy často zakopávaly o kořeny stojící nám v cestě. Přes koruny stromů jsme ani neviděli nebe a postupně na nás dopadala čím dál tím větší beznaděj. Začínalo být chladno, od severu k nám přicházel smutný vítr. Zkoušeli jsme průběžně volat, ale vracela se k nám jen nepříjemná ozvěna našich vlastních slov.

Zhruba tak po hodině chůze cesta skončila a před námi se ocitl jenom les s vysokou trávou, les s temnými keři a širokými a mechem porostlými kmeny stromů. Dohodli jsme se na tom, že se otočíme zpět zjistit, jestli se zatím nevrátil. Tam nás přivítaly páry doufajících očí, co věřily, že se vrátíme s úspěchem. Situace a noc už byla příliš temná. Ticho mezi námi bylo těžší a my nevěděli, co dělat. Jako poslední záchranu jsme zavolali policii. Čekání na ni bylo jako čekání na ránu z milosti. Když přijeli, položili nám pár otázek, a pak nás poslali lehnout si, že to máme nechat na nich.

Lehl jsem si a do mého okna padaly stíny jehličnanů. Cítil jsem vůni smrti.

Autor: -vd-

Lost

From an incident that happened to us a while ago, some of us have not recovered yet. Even for me, it's hard to stop to think of it and I'll probably never forget it. A few weeks after we all ended (better or worse) our third school year at our secondary school, I and my friends decided to go out and celebrate it at my family cottage. Everyone agreed.

On Friday at half past seven when we arrived to the forest, from which our place was only a short distance away, everyone was in a cheerful mood. The sun's rays were pleasant shining on us. Just from the huge spruces we felt a strange sinister coldness. In front of the cottage we made a fire and set down into a circle. I would rather end my story at this moment and try to forget the following events, but it is not possible.

There were ten of us, including me. So far we were talking about our plans for summer or someone's relationships. It took us about three hours. The sun already set behind the horizon and the darkness spread around us. We were pretty happy, so we did not even notice when one of us, T ****, had left. We kept talking and thought he had gone to the toilet. But the moment of his absention was longer and longer and it became suspicious to us. He was not in the cottage. We wondered if he had been going for walk. We tried to call him, but we heard only a voice mail.

There were two roads from the cottage, one to the forest and the other to a nearby village. I and a couple of friends decided to explore the first one and the rest of our band stayed there if T **** would come back.

The road was quite winding and not well maintained. Our feet often stumbled upon the roots standing. Through the tree crowns, we didn't see the sky, and a situatuon gradually became more and more hopeless. It was getting cold, a sad wind was coming from the north. We tried to shout, but only the unpleasant echo of our own words came back to us.

After one hour of our walking the road was over, and there was only a forest with a tall grasst, a forest with dark bushes and broad and mossy tree trunks. We decided to turn back to find out if he had returned yet. There we were welcomed by pairs of hopeful eyes, who believed that we had been succesfull. The situation and the night were too dark. The silence between us was harder and we did not know what to do. As the last rescue, we called the police. Waiting for it was like waiting for a coup de grace. When they arrived, they asked us a few questions, and then they sent us to go to bed and leave it to them.

I lay down and the shadows of conifers fell into my window. I felt the smell of death.

Překlad: -vd-

Verloren

Bis jetzt erholten sich manche von uns nicht von dem Ereignis, das vor einiger Zeit geschah. Auch für mich ist es schwierig, aufzuhören daran zu denken und vielleicht vergesse ich es nie. Wenige Wochen später, nachdem wir alle das dritte Schuljahr besser oder schlechter abgeschlossen hatten, beschloss ich mit meinen Freunden es in unserer Familienhütte zu befeiern. Alle stimmten zu.

Als wir am Freitagabend gegen halb acht zu dem Wald ankamen, von dem unser Standort lediglich ein Stück entlernt liegt, waren alle froh gelaunt. Die Sonnenstrahlen leuchteten uns angenehm an, lediglich von Riesenfichten war bössartige Kälte zu spüren. Vor der Hütte zündeten wir Feuer an und rückten zusammen. Am liebsten würde ich nun meine Erzählung beenden und folgende Ereignisse vergessen, allerdings geht es nicht.

Zusammen waren wir dort samt mir zehn. Besprochen wurden unsere Sommerpläne und Beziehungen von manchen. Damit hielten wir etwa drei Stunden aus. Zwischenzeitlich ging die Sonne runter und um uns herum breitete sich Dämmerlicht aus. Wir waren genug fröhlich, sodass wir nicht bemerkten, wann uns einer, T****, verließ. Wir plauderten weiter und dachten, dass er nur auf die Toilette ging. Jedoch die Weile wurde immer länger und unsererseits bestand immer mehr Verdacht. In der Hütte gab es niemanden. Wir dachten darüber nach,

dass er vielleicht draußen ging. Auch der Versuch ihn anzurufen, scheiterte, weil er in seine Sprachbox umgeleitet wurde.

Von der Hütte aus führten zwei Wege, der eine in die Richtung Wald und der andere zum naheliegenden Dorf. Ich und wenige Freunde entschlossen wir uns den ersten zu gehen, der Rest unserer Gruppe bleibt für den Fall, dass T**** zurückkommt.

Der Weg war zackig und nicht besonders gepflegt. Unsere Beine stolperten über Wurzeln, die im Wege standen. Über die Baumkronen hinauf sahen wir nicht den Himmel und nach und nach überkam uns Hoffnungslosigkeit. Es begann kalt zu sein und vom Norden kam ein trauriger Wind auf uns zu. Wir versuchten ihn durchgehend telefonisch zu erreichen, doch wir hörten bloß ein unangenehmes Echo eigener Wörter.

Nach etwa einer Stunde Fußgehens erschien vor uns lediglich der Wald und hohes Gras, Wald mit düsterem Gebüsch und breiten mit Moosschicht bewachsenen Baumstämmen. Wir einigten uns darauf, zurück zur Hütte zu gehen, um herauszufinden, ob er vielleicht zurückkehrte. Die zweite Gruppe empfing uns mit hoffnungsvollen Augen, die glaubten, dass vielleicht unser Versuch gelingt. Die Lage und die Nacht war zu dunkel und ging zu weit. Die Ratlosigkeit war immer schwerwiegender und wir wussten gar nicht, was tun. Letztendlich riefen wir die Polizei an. Die Wartezeit auf sie war als Wartezeit auf einen Gnadenstoß. Als sie ankamen, stellten sie uns ein

paar Fragen und danach schickten sie uns sich zu erholen. Wir sollten ihnen die Angelegenheit überlassen.

Ich ging ins Bett und auf mein Fenster fielen Schatten von Nadelbäumen zu. Ich spürte den Todesduft.

Překlad: Mgr. Josef Hlaváček

Потерянный

Это произошло некоторое время назад, но до сих пор мы ещё не пришли в себя. Мне тоже тяжело даже перестать думать об этом, никогда этого не забуду. Несколько недель после более-менее успешного окончания нашего третьего учебного года, я решил с друзьями выехать на нашу дачу и отпраздновать конец школы. Все согласились.

Когда в пятницу вечером, в полвосьмого мы подъехали к лесу, к месту отдыха уже только рукой подать, все были в весёлом настроении. Солнечные лучи нас приятно ласкали, только от огромных елей исходил какой-то зловещий холод. Перед дачей мы зажгли костёр и сели вокруг него. На этом месте мне больше всего хотелось бы свой рассказ закончить и постараться последующие события забыть, но не могу.

Всего нас было десять человек, включая меня. В это время

мы развлекались, разбирая наши планы на лето или чьи-то отношения. Это продолжалось часа так три. Солнце западало и начало темнеть. Мы веселились и даже не заметили, когда точно один из нас, Т- - -, ушёл. Мы продолжали разговор и предполагали, что он удалился на дачу в туалет. Его отсутствие затягивалось и нам показалось это подозрительным. В домике его не было. Мы размышляли: может пошёл просто погулять? Мы пробовали дозвониться ему, но отозвался автоответчик.

От дачи вели две дороги – одна к лесу а другая к близкой деревне. Я и несколько остальных решили идти по первой из них, другая часть группы осталась на случай, если Т- - - вернётся.

Дорожка была извилистая, неухоженная. Мы часто спотыкались о корни. Кроны деревьев закрывали небо и мы постепенно теряли надежду. Стало холодно, с севера подул хмурый ветер. На своём пути мы несколько раз звали его, но к нам возвращалось только резкое эхо наших слов.

Примерно через час дорога кончилась и перед нами стоял лес с высокой травой, тёмными кустарниками и могучими, мохом покрытыми стволами деревьев. Мы решили вернуться, а что, если пришёл обратно и он? Там нас встретили только верившие в успех глаза. Обстановка и ночь были слишком тягостны. Стояла невыносимая тишина и мы не знали, что предпринять ещё. Это была наша

последняя попытка: мы позвонили в полицию. Мы ждали её как жертва пощады. Когда приехали, задали нам несколько вопросов, потом послали нас спать, сами принялись делать своё дело.

Я лёг, в комнату падали тени деревьев. Я почувствовал запах смерти.

Перевод: Е. Нечасова

Perdu

Nous ne sommes pas près d'oublier ce qui nous est arrivé il y a quelque temps. Même pour moi, il est difficile d'arrêter d'y penser et je pense que je n'oublierai jamais cet évènement. Quelques années après la fin plus ou moins bonne de notre troisième année scolaire, j'ai décidé, avec quelques amis, d'aller fêter les vacances dans notre chalet familial. Tout le monde était d'accord.

Le vendredi soir, vers sept heures trente, quand nous sommes arrivés près de la forêt de laquelle notre chalet n'était éloigné que de quelques pas, tous étaient d'humeur joyeuse. Les rayons du soleil nous réchauffaient agréablement, mais un air funestement froid émanait d'un énorme épicea. Nous avons fait un feu devant le chalet et nous sommes assis en rond. Je préférerais arrêter mon récit ici pour essayer d'oublier les évènements qui ont suivi, mais je n'y arrive pas.

Nous étions dix. Jusqu'alors, nous avions bavardé de nos projets pour les vacances, ou des relations entre les uns et les autres. Cela avait duré environ trois heures. Entre temps le soleil s'était couché et la pénombre se répandait autour de nous. Nous étions déjà assez pompettes et n'avons donc pas remarqué à quel moment exactement l'un d'entre nous, T****, est parti. Nous étions en train de bavarder et pour nous, il était simplement rentré à l'intérieur pour aller aux toilettes. Mais ce moment est devenu de plus en plus long et a commencé à nous paraître suspect. Il n'était nulle part dans le chalet. Nous nous sommes demandé s'il n'était pas simplement parti se promener. Nous avons essayé de l'appeler. Nous sommes tombés sur son répondeur.

Deux chemins partaient de notre chalet, l'un en direction de la forêt, l'autre en direction du village voisin. Moi et quelques amis avons décidé de prendre le premier chemin et le reste du groupe de rester au chalet, au cas où T**** reviendrait.

Le chemin zigzaguait et était mal entretenu. Nos pieds heurtaient souvent les racines qui se trouvaient au milieu du chemin. Les arbres étant très feuillus, nous ne voyions pas le ciel, et peu à peu le désespoir nous gagnait. Il commençait à faire frais, un triste vent du nord soufflait sur nous. Nous avons essayé d'appeler plusieurs fois mais seul un désagréable écho de nos propres voix nous répondait.

Après environ une heure de marche, le chemin se terminait, et devant nous ne se trouvait qu'une forêt

de hautes herbes, une forêt de buissons obscurs et d'arbres aux larges racines couvertes de mousse. Nous avons décidé de faire demi-tour pour voir s'il n'était pas rentré entre-temps. Une fois de retour, nous avons été accueillis par des paires d'yeux plein d'espoir qui pensaient que nous l'avions retrouvé. La situation et la nuit étaient trop sombres. Le silence qui régnait entre nous était lourd et nous ne savions pas quoi faire. En dernier recours, nous avons appelé la police. Attendre les policiers était comme attendre le coup de grâce. Lorsqu'ils sont arrivés, ils nous ont posé quelques questions et nous ont envoyés nous coucher, disant qu'ils s'en occupaient.

Je me suis allongé et j'ai vu des ombres de conifères par ma fenêtre. Je sentais l'odeur de la mort.

Překlad: Mgr. Marion Berard